

Således som mæglerarbejdet og rådgivningen vedrørende køb og salg af fast ejendom i dag udføres, er det, om der overhovedet er nogen, kun den helt ubetænksomme, der kan tænkes at indgå en købsaftale uden at have drøftet betingelserne med sin bank og sin advokat. Lovgivningen bør ikke tilrettelægges for en uhyre beskeden promise af køberne, når henses til de meget uhensigtsmæssige virkninger, fortrydelsesretten vil have for efterrettelige borgere, der følger spillets regler.

Antallet af fortrudte handler i 1994 og årsagen til, at køberen måtte have fortrudt handelen, bør nøje undersøges, inden den foreslåede lovændring gennemføres.

Uanset om tanken om en fortrydelsesret kunne være aktuel for nogle år siden, er situationen ganske ændret i dag.

Det er ikke mit indtryk, at man selv med en »fortrydelsesret« vil opnå, at »alle« handler vil være »ønskehandler«. Der vil altid være et antal købere, der efterfølgende fortryder den indgåede aftale. Årsagerne hertil er ikke et relevant grundlag for den nye lovgivning. Fortrydelsen er typisk en sag, der dukker op langt efter udløbet af en 8-dages-frist.

At tilvænne befolkningen til at kunne »løbe fra sin underskrift« er ej heller en indsats, der er i overensstemmelse med befolkningens ønsker.

At lovforslaget lægger op til en instituering af det, jeg i sin tid kaldte en »varedeklaration« på brugte huse med dertil knyttet forsikring og nedsættelse af forældelsesfristen for indsigelser, hilses med tilfredshed.

Med venlig hilsen

H. BRO-NIELSEN

cc: Justitsministeren
Boligministeren
Industriministeren